

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 10 Ἰουνίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΒ' Ἀριθ 262 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμητος δραχ. 15.— Ἐτήσια δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτήσια δολ. 4

Ἑθνικὰ καὶ Κοινωνικὰ ζητήματα

Ἡ ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Τελευταίως, ἐξ ἀφορμῆς δηλώσεων τοῦ κ. Παπανδρέου, ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα τῆς ἐκπαίδευσως. Τὸ θέμα εἶναι ὑψηλῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς σπουδαιότητος καὶ θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ ἀνάλογον σοβαρότητα καὶ μακρὰν πάσης ἐπιβλαβοῦς προχειρότητος. Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς θὰ ἐκθέσωμεν ὠρισμένας ἡμῶν ἀντιλήψεις, τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ φρονώμεν ὡς Ἕλληνες καὶ ἐν δεδομένη εὐκαιρίᾳ νὰ προβάλωμεν ἀρμοδίως.

Α' Τὸ Σχολεῖον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὡς μορφωτικὸς θεσμός, ὡς κέντρον πολιτιστικῆς ἀκτινοβολίας ἔχει καταπέσει ἐπικινδύνως εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ὁ ἐκπαιδευτικὸς γενικῶς καὶ εἰδικώτερον ὁ διδάσκαλος θεωρεῖται ὡς μετ' ἀρίστης ἐπαγγελματίας, ὅστις κατέφυγε εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ κάτι τὸ ἐπωφελέστερον. Θεωρεῖται ἐπίσης ἀσθενὴς ἢ προσφορά τοῦ σχολείου εἰς τὸν μορφωτικὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ νέου, καὶ δι' αὐτὸ ἐπιζητεῖται ἡ δι' ἐξωσχολικῶν τρόπων ἐπικουρικὴ ἐνίσχυσις τοῦ μαθητοῦ, (φροντιστήρια, ἰδιαιτέρᾳ κλπ.) Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλάβῃ δεσπόζουσαν θέσιν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἐλλήνων καὶ νὰ θεωρεῖται ὡς τὸ ἱερὸν τῆς Φυλῆς. Πῶς ; κατὰ τίνα τρόπον ;

Β' Ὁ Διδάσκαλος. Ὁ καὶ μὲνος ὁ ἐκπαιδευτικὸς !

Ἐμπνέει τὸν οἶκτον καὶ θεωρεῖται ὁ πλέον αὐτῆς βιοπαλαιστῆς.

Τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον προβαίνει εἰς ἐξωφρενικὰς δαπάνας εἰς ἄλλους τομεῖς καὶ δικαιολογεῖ τὰ ἐξόδα μεταβάσεως καὶ παραμονῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ τρίτου ἢ τῆς τρίτης ἐξαδέλφης πολιτικῶν προσωπικοτήτων, φαίνε-

ται ἀπαισίως φειδωλὸν εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀμοιβῶν τῶν διδασκάλων. Καὶ ἐνῶ οἱ ἔχοντες ὅπωςδήποτε ἓνα πτυχίον δύνανται νὰ ὑπολογίζωσιν (εἰς περιπτώσεις μετρίας ἱκανότητος) τὰς 100 (ἐκατὸν) δρ. ἡμερησίως, ὁ ἐκπαιδευτικὸς θεωρεῖ τὸ εἰσόδημα αὐτοῦ τολμηρὰς φαντασίας σύλληψιν, διότι τοῦτο δὲν συναντᾶται οὔτε εἰς τὸ μισθολόγιον Γυμνασιάρχου, ἐκπαιδευτικοῦ μοχθήσαντος ἐπὶ τριακονταετίαν εἰς τὸ ἔργον διαπλάσεως ἐλληνοπαίδων.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τοῦ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔργου τοῦ τῶν ἐφιαλτικῶν παρὰ κρούσεων τῶν δαπανῶν καὶ τῶν ἐσόδων ; ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ φιλομηθῶσιν οἱ νέοι νὰ ἀκολουθήσωσιν τὸ ὑπέροχον ὑπὸ ὕργημα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ;

Παραμεφερὲς θέμα εἶναι καὶ τὸ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον ὕλιστῶν διδασκάλων, διεφθαρμένων καθηγητῶν, ἐρωτύλων ἐκπαιδευτικῶν, οἱ ὁποῖοι γίνονται συχνότατα ἥρωες ἰλα ροτραγικῶν ἐπεισοδίων, θιγόντων καιρίως τὴν παιδείαν. Ἡ προσωπικότης εἶναι καὶ θέμα κατευθυνόμενον κατὰ τὸ στάδιον τῆς εἰδικῆς προπαρασκευῆς (Πανεπιστημιακὴ μόρφωσις, παιδαγωγικὰ ἀκαδημαῖα), εἶναι ὅμως καὶ ἀποτέλεσμα γενικωτέρων κοινωνικῶν συνθηκῶν.

Γ' Ὁ τύπος τῶν σχολείων. Βρίθει ὁ τόπος ἀπὸ Γυμνάσια, τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος ἐξάγουσιν πλῆθος ἀγραμμάτων ἀποφοιτῶν, οἱ ὁποῖοι, διότι ἀκριβῶς δὲν δύνανται νὰ ἀξιοποιήσωσιν τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου, σχηματίζουν μοιραίως ἓνα ἐπικινδυνὸν κοινωνικὸν ὑπόστρωμα μὲ τὴν ἡμιμάθειάν των καὶ μεταβάλλονται εἰς

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ—ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Με πάρα πολὺν συρροὴν πιστῶν ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ τῶν περὶ χωρίων ἐωρεάσθη ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Κων)νου καὶ Ἑλένης εἰς τὸ παρὰ τὸ Βασιλικὸν, Θεσσαλονίκης.

Τὴν Κυριακὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ πρωῒας τὸ προσωρινὸν Δ.Σ. τῆς Ἑνώσεως Νέων Βορείου Ἑλλάδος μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, διότι αὐτὸ εἶχεν τὴν ὅλην φροντίδα καὶ διεξαγωγὴν τῆς πανηγύρεως.

Οἱ φιλόξενοι καὶ ἐκλεκτοὶ ἀγωνισταὶ κάτοικοι τῆς ὥραιας Κομοπόλεως μετὰ χαρὰ ὑπεδέχοντο τοὺς ξένους, ποὺ καθ' ὁμάδας προσήρχοντο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας μέχρις ἁγῶν τῆς νυκτὸς διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἀγρυπνίαν, ἧς καὶ ἐγένετο κατὰ τὸ τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Εἰς τὸν ἑσπερινὸν προσήλθεν καὶ ὁ πατὴρ Στυλιανὸς Μουσᾶς, ὁ ὁποῖος μετὰ ἐκλεκτὰ ἐξεφώνησεν τὸν ἐμπεριστατομένον πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, συγκινήσας βιθύτητα τοὺς ἀκροατάς.

Πρὸ τοῦ ἑσπερινοῦ ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης, τὴν ὁποίαν παρεκλούθησαν ἅπαντες οἱ ἀδελφοὶ τῶν Βασιλικῶν καὶ οἱ προσκυνηταί.

Τὴν πρωΐαν ἐγένετο λαμπροτάτη ἱερὰ λειτουργία. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς τὸ Δ. Σ. μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐφημέριον πατέρα Νικόλαον Τσιρέλλαν καὶ τὸν Πρόεδρον κ. Χρήστον Τσάμην προσέφεραν γλυκὰ εἰς τοὺς ξένους.

Ἀξίζει νὰ ἐπαινέσῃ κανεὶς τὸν ἐφημέριον, τοὺς εὐσεβεῖς κατοίκους, τὸ Δ. Σ. καὶ τὴν Ἑνωσιν τῶν Νέων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Πανηγύρεως.

Ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀδελφῶν τῆς Κομοπόλεως, ἀποχωροῦντες μετὰ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ὅπως οἱ Ἅγιοι Κων)νος καὶ Ἑλένη τοὺς βοηθοῦν καὶ προστατεύουν πάντοτε.

—Τὴν Κυριακὴν 27)14 Μαΐου ἡ ἀνεδέξατο ἐκ τῆς Ἱερᾶς κολυμβήθρας ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Θεονίκης κ. Ἡρακλῆς Κατσάρος τὸ χαριτωμένον θυγάτριον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Χρήστου Κατσάρου καὶ τῆς συζύγου του Σεβαστῆς ὀνομάσας αὐτὸ Βασιλική.

Τὸ ἱερὸν μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιμ. Π. Γαβριὴλ Λίβερης. Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετέστη πρὸς Κύριον ἡ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρτετος κόρη Θεοφανῶ Μοναχῆ, κατὰ κόσμον Ἑλεονώρα Παντοπούλου.

Αὕτη κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ζωῆς της εἰργάσθη διὰ δύο ἰδανικά διὰ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τὴν οἰκογενεὶν ἀφρωθεῖσα εἰς τὸ τέλος εἰς τὸν Θεὸν καθεῖσα μοναχή.

Ὁ Θεὸς νὰ ἀναπαύσῃ τὴν Μακαρίαν τῆς ψυχῆς καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὰς οἰκογενείας τῶν εὐλαβεστάτων κ.κ. Ἀριστοτέλη Εὐγενίδου καὶ Χρήστου Κωνσταντοπούλου ἀνψιῶν αὐτῆς.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς προηγούμενον φύλλον ἐγένετο ἓνα τυπογραφικὸν λάθος. Τὸ φιλόπτωχον ταμεῖον Θεονίκης διέθεσεν 9.500 (ἐννέα χιλιάδας πεντακοσίας) δραχμὰς εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Κοινότητος καὶ ὅχι ὅπως ἔγραφε 950. δραχ. Ζητοῦμεν συγγνώμην.

ἐφέτος ἀπεφάσισαν νὰ τὸ καταργήσουν οἱ ἀρμόδιοι. Ἐκδρομεῖς μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Παντελεήμονα Τσαλούπη, ὅστις διετελέσε ἐφημέριος, μετέβησαν τὴν παραμονὴν τῆς Ἁγίας Γριάδος. Μαζὺ μετὰ τοὺς ἐκδρομεῖς ἦτο καὶ ὁ ἀκούραστος πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κων)νος Θεοφάνους καὶ ὁ ἐκλεκτὸς ἱεροψάλτης κ. Ἰωάν. Συμεωνίδης.

Ἡ Ἐκκλησία ὁμῶς κλειστή. Ματαίως παρέκαλεσαν τοὺς ἀρμόδιους νὰ ἐπιτρέψουν τὴν λειτουργίαν (Μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος νὰ χρειάζεται ἄδεια διὰ νὰ λειτουργήσῃ!).

Σχετικὰς παρακλήσεις ὑπέβαλαν καὶ νεοημερολογίται κάτοικοι τῆς Νεμέας. Εἰς μάτην ὁμῶς!

Καὶ ἡ φύσις τῆς Νεμέας, τῆς ὁποίας τὰ ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες ἀπηχοῦν εἰσέτι τὰς φωνὰς τῶν ἡρώων τοῦ 1821 εἶδε τὸ πλεόν ἐπαίσχυντον διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα θέαμα.

Εἶδε Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Ναὸν (ὄχι οὐνιτικόν, ἢ προτεσταντικόν) κατὰ κλειστον ἀπὸ τὰς Ἀρχάς, ἣν ἐντολὴ τῶν κληρικῶν καὶ ἐξω εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ναοῦ χιλιάδας προσκυνητῶν νὰ λειτουργοῦνται εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Ἰσως ἡ λειτουργία αὕτη, ποὺ ἔγινε κατὰ ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν τοῦ Σύμπαντος νὰ ἦτο ἡ πλεόν κατανυκτικὴ ἦτο ὁμῶς καὶ θὰ εἶναι μία ἀπόδειξις τῆς ἐμπαθείας καὶ τοῦ μίσους, ποὺ διακρίνει μερικὸς ἐκπροσώπους τῆς «Κρατοῦσης Ἐκκλησίας».

Εἰς ἐμπνευσμένον καὶ βρυσήμαντον λόγον τοῦ ὁ λειτουργήσας ἀρχιμανδρίτης Π. Παντελεήμων ἐκαυτηρήσας τὴν κατάστασιν καὶ ἐτόνισεν, ὅτι τὸ θέαμα αὐτό, ποὺ κάνει τὰ ὅσια τῶν ἡρώων τῆς Ἐλευθερίας, νὰ τρίζουν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, εἶναι ντροπὴ διὰ τὴν πατρίδα μας. Τί περισσότερο κάνουν οἱ Ἀγγλοὶ εἰς τὴν Κύπρον,

Ὅλοι συνεκινήθησαν καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἀγανάκτησιν των, διὰ τὴν ταλαιπωρίαν καὶ τὸν διωγμὸν ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων πολιτῶν, τῶν ὁποίων τὸ μόνον ἔγκλημα εἶναι ὅτι παρμένουν πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων των.

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ὁ Π. Παντελεήμων, μετὰ τοῦ προέδρου κ. Κ. Θεοφάνους καὶ τῶν ἐκδρομῶν ἐκφράζουν τὰς εὐχαριστίας των πρὸς τοὺς εὐγενεῖς καὶ φιλοτίμους κατοίκους τῆς Νεμέας, οἱ ὅποιοι περιποιήθησαν τοὺς προσκυνητάς καὶ ἀπεδοκίμασαν τὸ ἀντιχριστιανικὸ σφράγισμα ὀρθοδόξου Ναοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητον. Εἶναι ζήτημα καὶ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ καὶ μερικωτέρου. Εἶναι κριτήριον τοῦ ἐμπαιγμοῦ, τὸν ὁποῖον ὀφιστάμεθα.

Ἄλλοιμονον ἂν τέτοια γεγονότα δὲν μᾶς διδάξουν τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας καὶ τὸ καθεῖν μας. Τότε θὰ εἴμεθα ἄξιοι τοῦ ραγιαδισμοῦ μας.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ;

Υπό Ἰγνατίου Μπέτση, τέως ἐφημερίου τῶν ἐν Μπάρει καὶ Μπρίντζι Ἰταλίας Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν

Α'.

«Όταν τὸ Συνέδριον τῶν Φαρισαίων μετὸν ἀρχιερέα του καὶ τοὺς γραμματεῖς του συνέλαβον τὸν Ἀπόστολον Πέτρον καὶ τοὺς συνεργάτας του καὶ ἠθέλησε νὰ τοὺς κακοποιήσῃ καὶ φονεύσῃ, τότε ἐσηκώθη ὁ νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ, «τίμιος παντὶ τῷ λαῷ» καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ συνεδρίου εἰς τὸ τί πάει νὰ κάνῃ. «Προσέξτε!», τοὺς εἶπε, «ἀφίστε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐλευθέρους, διότι ἐάν εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ καταλυθῇ τὸ ἔργον τῶν, μόνο του, ἐάν ὅμως εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ δὲν ἡμπορεῖτε νὰ τὸ καταλύσετε αὐτὸ μή ποτε καὶ θεομάχοι εὗρεθῇτε!» Καὶ τοὺς ἀνέφερε τὰ γνωστὰ κινήματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰουδα τοῦ Γαλιλαίου ἄτινα, ἀνθρώπινα ὄντα, διελύθησαν μόνα τῶν. (Πράξ. ε') 34—42).

Τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ τόσον ἀτλοῦν καὶ διδακτικόν, ποὺ ἀποτελεῖ τρόπον τινα τὸν γνώμονα τῆς γνησιότητος, τὴν «ἀσφαλιστικὴν δικαίειδα» διὰ νὰ κρίνωμεν κάθε κίνησιν ἢ ἔργον χριστιανικὸν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλάβανε ὑπ' ὄψιν τῇ, ἡ Διοικοῦσα Κρατικὴ Ἐκκλησία καὶ νὰ μὴν ἐδίωκε τόσον ἀνιέρως εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα μέχρι τοῦ 1955, εἰς τινὰς δέεπαρχίας μέχρι καὶ σήμερον τὸν παλαιοσημεριολογισμὸν «μὴ ποτε καὶ θεομαχοῦσα εὗρισκετο»!..

Τῷ ὄντι οὐδεὶς ἡμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ εἰς τὴν ἀδέκαστον ἱστορικὴν κρίσιν τὸ δικαίωμα, ν' ἀναγράφῃ μετὰ τῶν διωκτῶν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοὺς μητροπολίτας ἐκείνους ποὺ ἐδίωξαν καὶ τινες διώκουν ἀκόμη τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς πληροφθοῦμεν ὅμως ἡμῖς ἐντεῦθεν, διὰ τὰς πράξεις τῶν αὐτῇ ἀποδεικνύει διὰ εἶναι ὄχι μόνον ἀσεβεῖς καὶ ἀνελεύθεροι, ἀλλὰ καὶ ἀνιστόρητοι καὶ ἀνεδαφικοί καὶ ἀνίεροί! Τὸ ὀλιγότερον ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν εἶναι νὰ διαβάσουν ξανά τὰ λόγια τοῦ νομοδιδασκάλου Γαμαλιήλ. Ξανασημειώσωμεν: Πράξεις κεφ. ε' στ. 34—42!..

Ἄς μὴ τοὺς διαφεύγει καὶ τὸ τῆς Δαμασκοῦ: «Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτιζειν» Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα: εἶναι πράγματι ἡ παλαιοσημεριολογικὴ Ἐκκλησία, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία; Αἱ ἡμᾶς βεβαίως δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τούτου. Θὰ ἀποδείξω ὅμως, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀποδείξω εἰς ποῖα ἀκαταμάχητα κριτήρια στηρίζω τὴν πίστιν μου ταύτην μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως μερικὰ ἀδελφία μου ἀκούσουν τὴν φωνὴν μου καὶ θελήσουν νὰ ἐπιστρέψουν, γὰρ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μας, στὴν ἀληθινὴν Του Ἐκκλησίαν.

Καὶ δὲν ἀρκοῦμαι στὸ ἀνωτέρω κριτήριον, ποὺ ὁ Γαμαλιήλ μᾶς προσφέρει ἀλλὰ θὰ συνδυάσω τοῦτο μ' ἓνα ἄλλο κριτήριον. παρμένο αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ τὴν ἴδιαν τὴν πηγὴν τῆς Σοφίας, τὸν Λεοπότιν μας Χριστόν. Ὅπως σὲ ὅλην Του τὴν διδασκαλίαν εἶται καὶ ἐδῶ εἶναι ἀπλοῦς, σαφής, κατηγορηματικὸς, ἀλλὰ καὶ ἀπόλυτος!.. Δὲν γνωρίζει συμβιβασμούς καὶ «μέσες λύσεις». Μένω ἐκστατικός καὶ δὲν χορ-

ταίνω νὰ διβάζω τὴν Σοφίαν Του καὶ τὴν ἀπλότητά Του: «Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων ἔσωθ' ὑν δὲ εἰσι λύκοι ἀρπαγες, ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα; οὐτὼ πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ· οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῖρ βάλλεται. ἄραγε: ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς». (Ματθ. ζ') 15—20). Ἰδοὺ λοιπὸν ἓνα ἄλλο ἀδιάφευστο κριτήριον, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐξαγωγήν ὁρθῶν συμπερασμάτων.

Εἰς τὸ σύμβολον τῆς Πίστεώς μας παραδεχόμεθα ὡς δόγμα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι *μία*. Οὕτω π.χ. λέμε: «Πιστεύω... καὶ εἰς *μίαν* ἁγίαν καθ' ἑαυτήν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Τοῦτο γραφικαὶ καὶ Πατερικαὶ μαρτυρίαι τὸ ἐπιστηρίζουν καὶ παραμένει ἐπὶ 20 ἡῶν αἰῶνας ἀναλλοίωτον δόγμα τῆς Πίστεώς μας. Ἀναφέρει μόνον τὸ χαρακτηριστικὸν χωρίον τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστ. τοῦ Παύλου, ποὺ λέγει τὰ ἴδια περίπου: «Ἐν σώμα, ἐν πνεύμα... εἰς Κύριον, *μία* πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Θεόν». (Κεφ. δ' 4—6). Ἄρα οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει διὰ *μία* καὶ μόνον εἶναι ἡ γνησία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Εἰς Αὐτήν, τὴν *Μίαν* Ἐκκλησίαν Του στέλνει τὴν χάριν Του καὶ τὴν εὐλογίαν καὶ ἔτσι βλέποντες τοὺς «καρποὺς» Τῆς ἀναγόμεθα εἰς τὴν γνησιότητά Της. «Ἐκ τῶν καρπῶν οὕτων ἐπιγνώσεσθε αὐτούς», (βλ. ἀνωτέρω).

Ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τοῦ 1924 εὗρσκεται «ἐντὲ φάκτο» ἐνώπιον δύο Ἐκκλησιῶν. Τὴν ἀκολουθοῦσαν τὸ νέον παπικὸν ἡμερολόγιον Κρατικὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ τὴν παραμείναν πιστὴν εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν Πατέρων παλαιοσημεριολογικὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο ὅμως—ἡπαρξίς δηλαδὴ δύο Ἐκκλησιῶν σύμφωνα μετὰ τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀπαράδεκτον δογματικῶς. Μία ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ, ἡ γνησία. Ἡ ἄλλη θὰ εἶναι κατὰ συνέπειαν ἡ τῶν «ψευδοπροφητῶν» καθὼς τοὺς ἀποκαλεῖ πλειστάκις τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν χωρὶς πάθος καὶ προκατάληψιν σήμερον ποὺ ἔχομεν 33 ἐτῶν πείραν τὸν γνώμονα τῆς γνησιότητος, τὸ κριτήριον, δηλαδὴ, τοὺς «καρποὺς τῶν», τὴν ζωντανείαν τῶν, τὴν ζωὴν τῶν. Ἡ μία ἡ Διοικοῦσα Κρατικὴ Ἐκκλησία ἔχουσα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὁλόκληρον τὴν συμπαράστασιν τῆς Πολιτείας, τὸν ὄγκον τῶν ἐμπείρων καὶ μορφωμένων τῆς ἱεραρχίας, πληθώραν ἱεροκηρύκων καὶ ἀρχιμανδριτῶν, τὴν δουλοπρεπὴ ὑποταγὴν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογίας Πανεπιστημίων καὶ Γυμνασίων, τὰς 8.000 τῶν ἐφημερίων—ὁργάνων τῆς, τὸ ἀνώνυμον πλῆθος ἱερατικῶν σχολῶν, ἐκκλησιαστικῶν φροντιστηρίων κλπ βοηθουμένη αἰσθητικῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀπὸ πλῆθους

θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσεων καὶ Συλλόγων, ἔχουσα ἀφθονα τὰ ὕλικά μέσα κλπ κλπ. ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν, ἐμφανίζεται σήμερον ὕστερα ἀπὸ 33 ὀλόκληρα χρόνια εἰς μίαν πρωτοφανῆ κατὰστασιν ἐξιδιαιτέρως μὲ ἐκδηλα νὰ συμπτώματα γενικῆς περαιοτέρω διαλύσεως.

Ἰδοὺ χαρακτηριστικὰ γεγονότα, ποὺ σὰν ἀδιάψευστοι μάρτυρες ἐπιβεβαιοῦν τοῦτο: Σκάνδαλα πρωτοφανῆ καὶ καταχρήσεις ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ ἡγουμένων, ἡθικὴ κατὰπτωσις καὶ ἐκφυλισμὸς αὐτῶν εἰς σημείον ἀφάνταστον (πρὸς τὴν νὰ τὰ κρυβώμεν, «ὁ κόσμος τᾶχει τοῦμπανον κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι;»)· σατανικὴ φιλαργυρία ἔχει τυφλώσει τοὺς πάντας, ἐνδειξις δὲ ἀτλήδ καθορισμὸς διὰ πρώτην φοράν κατηγοροῦν γάμων, βαπτίσεων, μνημοσύνων καὶ —φεῦ—... κηδεῶν, ἐνῶ διὰ πρώτην φοράν καὶ ἐπισήμως δι' ἐγκυκλίου γίνεται ἀνεκτὸς καὶ εὐλογητὴ γάμος ὑπὸ τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, αἱ δὲ συζητήσεις διὰ τὸν τέταρτον γάμον προσδεύουν!! Ὁμαδικὴ ἐξ ἄλλου ἡ κατὰπτωσις ἐκ τοῦ ὕψηλῳ των προορισμοῦ τῶν ἱερέων—πνευματικῶν ὥστε ἴχνος Θεῶν Κανόνων νὰ ἐφαρμόζεται καὶ οὐκ ὀλίγα τὰ ἐντεῦθεν παράπονα τῶν πιστῶν ποὺ τοὺς ἀκοῦμε νὰ λένε: «Θέλω ἕνα πνευματικὸ αὐστηρό, ἕνα ποὺ νὰ ἐφαρμόζη τὴν νηστείαν, τοὺς Κανόνες κλπ Νηστεία; Αὐτὴ πάλιν ὅπως διόλου κατηργήθη ἐπισήμως καὶ ἀνεπισήμως!! (Κι' ἔτσι κι' ἄλλη ἐντολὴ τοῦ Κυρίου μας ἐπετάχθη—φεῦ—στὸν κάλαθον τῶν.)

*Αφίνω πλῆθος ἄλλων γνωστῶν παραβάσεων καὶ κανονισμῶν, ἀφίνω τίς θεατρικὲς τετραφωνίες, ἀφίνω τὴν μετᾶδοσιν διὰ τοῦ ραδιοφώνου τοῦ φοιτοῦ μυστηρίου (διὰ νὰ καταξευτελιζέται σὲ ἄνισρα μέρη καὶ διὰ ν' ἀκούεται ἀπὸ ἀνόσια αὐτιά καθ' ἣν στιγμήν ὁ Διάκονος προστάζει: «μὴ τις τῶν κατηχουμένων μενέτω!»). Οὕτε ἕνας τῶν κατηχουμένων νὰ τολήσῃ νὰ μείνῃ διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ φοβερό Μυστήριον!!) ἀφίνω ὅλα ὅλα αὐτὰ καὶ ἄς οἴξωμεν μιὰ ματιὰ στὸν λαόν, στὸ ποίμνιον ποὺ ποιμαίνεται, —ἔστω καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του!—ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω Κρατικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ποῖα συμπτώματα παρουσιάζει οὗτος; τὰ ἴδια, ἀλλοίμονο, καὶ χειρότερα!

Γενικὴ ἐξαθλίωσις κι' ἐδῶ. Ἐκφυλισμὸς ἀφάνταστος, τὰ διαζύγια αὐξάνουν ἐκπινδύνως, τὰ παιδιὰ διαρκῶς χειροτερεύουν, ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἔχει ἐκλείπει, ὁ μοναχισμὸς φυτοζωεῖ, αἱ σαρκικαὶ ἀπολαύσεις, ὁ ὕλισμὸς μὲ ὅλην τὴν χονδροειδῆ του ἐμφάνισιν ἔφθασε στὸ κατακόρυφον, αἱ βλαστήμια, τὰ ὄργια καὶ τὰ ἐγκλήματα εἶνα πλέον ἀπλᾶ καθημερινὰ γεγονότα, ἐνῶ περὶ τῆς γενικῆς ἀλληλοεκμεταλλεύσεως καὶ διαστροφῆς τῶν πάντων, μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ κανεὶς, ἀφοῦ ὁμιλεῖ ἡ μικρὰ πείρα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Συνέβαινον πάντα ταῦτα πρὸ τοῦ 1924 καὶ εἰς τόσῃν εὐρείαν κλίμακα; Ὁχι ἀσφαλῶς! Τόσον αἱ στατιστικαὶ τῶν διαζυγίων, ἐγκλημάτων κλπ. ὅσον ἡ γενικὴ πτώσις τῆς θρησκευτικότητος στὸν λαόν καθὼς καὶ τὸ μοιρολατρικὸ κούνημα τῆς κεφαλῆς τῶν γεροντωτέρων—ἐγκυρον καὶ ἀδιάψευστον κριτήριον—μὲ τίς θλιβερὰς τῶν διαπιστώσεις: «αὐτὰ παιδιὰ μου δὲν τὰ ξέραμεν ἐμεῖς», «αὐτὰ πρώτη φορὰ τὰ βλέπομεν», «ὁ κόσμος ἄλλαξε, ποὺ εἶναι πιά ἡ ἡθικὴ;» «τὰ παιδιὰ εἶναι διαβολεμένα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας

Ἀγιογραφικὰ μελέται

Ἡ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Α'

Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ χριστιανός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν ἐπὶ τοῦ θρους ὁμιλίαν. Ἀποτελεῖ τὸν ἐπισήμον καὶ Χριστόδοτον κώδικα τῆς Ἡθικῆς, μιᾶς Ἡθικῆς ἀνωτέρας, ἐνὸς τρόπου ζωῆς τοῦ ὁποίου αἰώνιον καὶ ἀθάνατον πρῶτυπον εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἰς μερικὰς συνεχεῖας θὰ προσλαθῶμεν συντομώτατα νὰ δώσωμεν μίαν ἐρμηνείαν τῆς ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλίας τοῦ Κυρίου, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν πατέρων καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ Χρυσορρήμονος Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου Ἰωάννου.

Τὸν ἀπαστρέφοντα αὐτὸν ἀδάμαντα τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας μᾶς τὸν διέσωσε κυρίως ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Εἰς αὐτοῦ λοιπὸν τὸ Ἅγιον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ κεφάλαια Ε, ΣΤ, Ζ Ἐκλήθη ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλία, διότι τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν τὴν ἐξεφώνησε ὁ Κύριος ἀνελθὼν εἰς ἕνα ἐκ τῶν γραφικῶν λόφων τῆς Γαλιλαίας. «Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος» (Ματθ. Ε'. 1).

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπὶ τοῦ θρους ὁμιλίας καταλαμβάνουν οἱ Μακαρισμοί, οἱ ὁποῖοι λόγῳ τοῦ διδασκατικοῦ των χαρακτήρος μετεφέρθησαν καὶ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικάς ἀκολουθίας, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὴν Θίαν καὶ Ἱερὰν Λειτουργίαν. Λέγονται δὲ Μακαρισμοί αἱ δέκα μικραὶ προτάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν μὲ τὴν λέξιν «Μακάριος». Ἐκάστη πρότασις διακηρύσσει καὶ ἕνα ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἐφαρμόσῃ ὁ χριστιανὸς εἰς τὴν ζωὴν του καὶ τὸ ὁποῖον πρῶτος ἐφήρμοσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Τὰ δέκα δὲ αὐτὰ ἰδανικά, οἱ δέκα αὐτοὶ «μακαρισμοί» ὡς μαργαρίται περικοσμοῦν τὸ στέμμα τῆς τελειότητος, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ φέρῃ ὁ χριστιανός, διὰ νὰ καταστῇ μέλος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἡ λέξις ὡσαύτως σχετίζεται καὶ μὲ τὸ ποθητότερον ὄνειρον τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν νοσταλγικωτέραν αὐτοῦ ἀναζητήσιν, τὴν εὐτυχίαν. Ὡ! Τὸ δυσχερὲς αὐτὸ ἀνθος εἰς τοὺς ἐπιγίους κήπους, τὸ πολυπόθητον καὶ ἀσύλληπτον αὐτὸ κτήμα τὸ ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρωπος ἰσοβίως, πλὴν ματαίως, διότι ἀκριβῶς τὸ ἀναζητεῖ ἐκεῖ, ποὺ δὲν ὑπάρχει!

Τὰ ἀναζητεῖ εἰς τὰ πλούτη. Τὸ πλῆθος ὅμως τῶν ἐκ τοῦ πλούτου μεριμνῶν, αἱ ἐκπηγάζουσιν ἐξ αὐτοῦ ἀδικίαι καὶ τὸ φευγαλέον τούτου μόνον ψυχία καὶ οἰνίδια εὐτυχίας πιρέχουν, οὐχὶ ὅμως ὀλόκληρον τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς πλήρωμα.

Ἀναζητεῖ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ὠραιότητα, τὴν ὁποίαν ὅμως κατὰ τὴν προσφυσᾶ ἔκφρασιν τοῦ ἀρ-

των, εἶναι πιδ πονηρὰ ἀπὸ μᾶς» κλπ. κλπ. αὐτὰ ὅλα δεικνύουν ὅτι τὸ φαινόμενον τῆς γενικῆς ταύτης ἐξαθλίψεως δὲν ὑπῆρχε πρὸ τοῦ 1924.

Εἰς δὲ τὴν συνέχειαν τῆς ἐρευνῆς μας θὰ ἰδοῦμε ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀσχετον μὲ τὴν γενομένην κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν δι' ἧς, ὡς διὰ θυρίδος, εἰσῆλθε ἡ κατὰρα εἰς ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν μας.

(Ἀκολουθεῖ)

καίου φιλοσόφου Ἰσοκράτους «ἢ χρόνος ἀνῆλθε ἢ νόσος ἐμάρανε».

Τὴν ἀναζητεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχῇ σταδιοδρομίαν, εἰς τὴν τρυφερότητα τῶν συζύγων, εἰς τὴν πολυτεκνίαν, εἰς τὰ ἀξιώματα ταῦτα ὅμως πάντα εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Παντοδυνάμου Ὁλέθρου, ὁ ὁποῖος χαίρει καὶ ταλαιπωρεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ αἰφνιδίως τὸν ἀφαρπάζει, ὅταν τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του συλλάβουν τὸ ἄκρον τῆς εὐτυχίας. Μικρὸ καὶ ἀφελές παιδίον ὁ ἄνθρωπος κυνηγᾷ τὴν πεταλούδαν, ἱταμένην ἀπὸ ἀνθους εἰς ἄνθος καὶ μόλις τὴν πλησιάσει, ἐκείνη ἀναχωρεῖ χαριεντιζομένη. ἀφίνουσα μόνον μόρια σκόνης ἐκ τῶν περὶ γυναικῶν της.

Τὴν εὐτυχίαν λοιπὸν ἀκεραίαν, αἰωνίαν ὑπερκειμένην τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ ὀλέθρου, ὥραϊαν καὶ πρὸ παντὸς ἀναφαίρετον (χωρὶς δηλαδὴ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὴν πάρῃ) τὴν προσφέρει ὁ Κύριος. Καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν συνιστοῦν τὰ ἰδανικά καὶ αἱ ἀξίαι τῶν μακαρισμῶν. Μακάριος, θὰ πῇ εὐτυχής. Καὶ πραγματικῶς εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀναζητοῦν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ψυχικὴν ὥρην, εἰς τὴν ἁρμονίαν τῆς συνειδήσεώς των, εἰς τὸν στολισμὸν τῆς προσωπικότητος των μὲ τὰ ὥραϊα ἰδανικά τῶν μακαρισμῶν.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἀπὸ τὴν δραστηριότητα
τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας»

Ἡ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Πρέπει νὰ θεωροῦμεθα εὐτυχεῖς, διότι εἰς τοὺς κόλπους μας δρᾷ μία φιланθρωπικὴ Ὁργάνωσις, ἡ ὁποία ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ ἐργατικὴν κυψέλην, ἀποδίδουσαν πλούσιον τὸ μέλι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς. Χωρὶς κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν, χωρὶς ἔργα ἀγάπης, χωρὶς φροντίδα καὶ προστασίαν πρὸς τοὺς ἀδυνάτους τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πλημμελές, δὲν εἶναι πλήρες. Θὰ πρέπει νὰ μὴ ἔχουν ἀντιληφθῇ τὸν σκοπὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζουν τὴν ἰσότητα τῆς Ἐκκλησίας ὅσοι δὲν ἐνθουσιάζονται ἀπὸ στήν δρᾶν τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας» καὶ δὲν θεωροῦν εὐλογίαν Κυρίου διὰ τὸν ἀγῶνα μας τὴν κίνησιν αὐτὴν τῶν εὐλαβεστάτων αὐτῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Μέτρον καὶ κριτήριον τῆς δράσεώς των εἶναι ἡ διοργάνωσις τῆς Λαχειοφόρου Ἀγορᾶς τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων εἰς τὴν αἴθουσαν «Πάλλας» Πειραιῶς. Ἡτοι περισσότερον πλουσία καὶ ἀρτιώτερον διοργανωμένη ἀπὸ τὴν περυσινήν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν. Ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ἰδίως ὥρας, ἐσημείωσε πρωτοφανῆ πυκνότητα, φθάσασα, μέχρι συνωστισμού.

Ἀντικείμενα ποικίλα καὶ πολλαπλῆς χρησιμότητος εὐρίσκοντο εἰς τὰ τραπεζάκια, φιλαρέσκως διακοσμηθέντα ἀπὸ τὰς ἀκατακονήτους κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ ἓνα καὶ πλέον μῆνα εἰργάσθησαν ἐξαντλητικῶς διὰ νὰ παρουσιάσουν τὸ ὑπέροχον αὐτὸ θέαμα. Διὰ νὰ σχηματίσῃ δὲ ὁ ἀναγνώστης μίαν εἰκόνα τοῦ κόσμου καὶ τῶν θυσιῶν, τοὺς ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν διοργάνωσιν μιᾶς τοιαύτης ἀγορᾶς, θὰ πρέπει νὰ γνωρίξῃ τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον πρέπει νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἄδεια ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον ὑπουργεῖον. Ἀνεβοκατέβασμα ὑπουργικῶν κλιμάκων, παρακλήσεις ἀρμοδίων ὑπαλλήλων, ὑπομνήσεις, τηλεφωνήματα κ.λ.π. Ἀφοῦ ἐκδοθῇ ἡ ἄδεια δευτέρα ἀγωνία νὰ διατεθοῦν τὰ εἰσιτήρια. Αὐτὸ σημαίνει τρεχάματα, περιοδείας Ἑνοριῶν καὶ Παραρτημάτων, ἐξηγήσεις εἰς δυσπιστοῦντας. Ἀλλὰ μήπως ἐτελεώσε ἡ ὑπόθεσις μὲ τὴν διάθεσιν τῶν εἰσιτηρίων; Ἀλλὰ ἐργασία ἐπίπονος ἡ ἐτοιμασία τῶν τραπεζιῶν. Κάθε τραπεζάκι πρέπει νὰ συνδυᾷ πρωτοτυπία καὶ νὰ ἔχῃ ἀντικείμενα μιᾶς σχετικῆς ἀξίας. Ἡ γενικὴ δὲ ἐμφάνισις, ποὺ προϋποθέτει καλλιτεχνικὴν ἀντίληψιν, πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἁρμονίαν, τάξιν καὶ ποιικίλιαν. Ἐξεχάσαμε τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐξέυρεσιν καὶ διαρρύθμισιν τῆς αἰθούσης. Αὐτὰ καὶ ἓνα πλήθος ἄλλων λεπτομερειῶν συνθέτουν τὸ μέγα ἔργον, τὴν σκληρὰν προσπάθειαν διὰ τὴν διοργάνωσιν μιᾶς Λαχειοφόρου Ἀγορᾶς. Αὐτὸν τὸν Γολγοθᾶν ἀνέβησαν αἱ κυρίαί.

Εἰς τὴν Ἀγορὰν ὑπῆρχον καὶ διάφορα ποικίλα ἀντικείμενα εὐγειῶς προσφερθέντα ὑπὸ διαφόρων καὶ διατεθέντα διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγήτριας».

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἡ εὐγενὴς καὶ συγκινητικὴ ἀμιλλα τῶν διαφόρων ἑνοριῶν καὶ παραρτημάτων καὶ ἔξω ἀκόμη τῶν Ἀθηναίων, νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν Λαχειοφόρον Ἀγοράν.

Θὰ ἐρωτήσῃ ἴσως κανεὶς, διὰ ποῖον σκοπὸν γίνονται ὅλα αὐτά;

Ὡ! διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὥραϊου ἰδανικοῦ τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀγάπης μάλιστα πρὸς τὸ παιδί.

Ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» διοργάνωσε πέρυσιν δύο κατασκηνοποικὰς περιόδους, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφιλοξενήθησαν ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρας ἀδύνατα καὶ ἄπορα παιδιὰ τῶν κατηχητικῶν μας Σχολείων. Εἰς τοὺς μικροὺς αὐτοὺς φιλοξενουμένους προσεφέρθη κυριολεκτικῶς τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Ἐπὶ πλέον δὲ ἀγόρασαν καὶ κτήμα διὰ τὴν ἰάρυσιν μονίμων κατασκηνώσεων διὰ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἀδυνάτων μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν μας.

Ἀναφέρομεν τὰς κατασκηνώσεις, διότι εἶναι ὁ σοβαρώτερος ἄθλος ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα κεφάλαια εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Ὁργανώσεως. Εἰσαγωγὴ ἀσθενῶν εἰς νοσοκομεῖα, βοηθήματα εἰς ἀπόρους, ἀγορὰ βιβλίων καὶ σχολικῶν εἰδῶν εἰς πτωχοὺς μαθητὰς κ.τ.τ.

Ἡ ἐξάσκησις τῆς φιλανθρωπίας καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον οργανωμένον ἀποτελεῖ καθήκον· εἶναι ὅμως καὶ μία ἄμυνα κατὰ τῶν ξένων ἐτεροδόξων προπαγανδῶν, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦν τὴν φιλανθρωπίαν διὰ νὰ ἐκκλέψουν πρόβατα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Εἶναι ὥς ἐκ τούτου ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἐκκλησίας αἱ κυρίαί καὶ δεσποινίδες τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», διότι συμπληρῶνουν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα.

Ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης συγχάρομεν τὸ ὑπὸ τὴν κ. Μαρίαν Παπαμακαρίου Διοκ. Συμβούλιον, τὰ μέλη τῆς Ὁργανώσεως, καὶ ὅσας ἐν γένει εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Λαχειοφόρου Ἀγορᾶς καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὥραϊων σκοπῶν τῆς Ἀγάπης, τῆς Χριστιανικῆς καὶ θεμε-

λιούσης τὸν Χριστιανικὸν Πολιτισμὸν Ἀγάπης.
Ἐργάσασθε, μυροφόροι τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὴ
θορυβήσθε ἀπὸ τοὺς κοασμοὺς μερικῶν βατράχων.
Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Σᾶς εὐγνωμονεῖ καὶ
οἱ Ἄγγελοι Σᾶς εὐλογοῦν.

Ἡλυσίον τῶν Παραρτημάτων

ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΗΒΑΣ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ εἴχομεν τὴν εὐκαι-
ρίαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς εὐλαβ-στάτους ἀδελ-
φοὺς τοῦ Παραρτήματος τῆς ὁραίας πόλεως τῆς
Βοιωτίας, Θηβῶν. Τὸ παραρτήμα τοῦτο εἶναι ἀπὸ
τὰ πλέον μαχητικά καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ βοηθοῦν
ποικιλοτρόπως τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀφίξεώς μας ἦτο ἡ παρακολού-
θησις τῶν ἐξετάσεων τοῦ αὐτόθι Κατηχητικοῦ Σχο-
λείου, ὅπερ λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν
καὶ καθοδήγησιν τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμαν-
δρίτου κ. Χρυσσοτόμου Σταμούλη, ἐφημερίου τοῦ
Ἱεροῦ ναοῦ Εὐαγγελιστρίας.

Αἱ ἐξετάσεις ἀπέδειξαν τὸν βαθμὸν τῆς ἀορίας
καὶ ἐπιτυχούς λειτουργίας τοῦ Κατηχητικοῦ Σχο-
λείου. Διακρίναμεν καὶ παιδαγωγικὴν ἱκανότητα
τῶν Κατηχητριῶν καὶ βάθος εὐλαβείας καὶ πίστιν,
ἀλλὰ καὶ ψυχικὴν καλλιέργειαν τῶν μικρῶν μαθη-
τῶν καὶ μαθητριῶν. Πραγματικῶς εἶναι ἀξίαι ἐπαί-
νων αἱ κατηχήτραι δίδαι Μαρία Θανάσου καὶ Χαρί-
κλεια Γεωργίου διὰ τὴν ἐργασίαν των. Ὁ Κύριος
νῆ τὰς εὐλογίᾳ καὶ νὰ τὰς προστατεύῃ.

Ἰδιαιτέρως μᾶς συνεκίνησεν ἡ ὁραία πρωτο-
βουλία τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Θηβῶν, νὰ χρη-
σιμοποιῇ τὰ παιδάκια ὡς ταχυδρόμους καθήκοντος
διὰ νὰ μεταφέρουν σὲ κάθε σπίτι τὴν «ΦΩΝΗΝ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ». Ὡ! ἐάν τὸ ἔκαναν αὐτὸ ὅ-
λα τὰ παραρτήματα καὶ ὅλαι αἱ ἐνορίαι ἀσφαλῶς
δέν θὰ ὑπῆρχον ἀδιάθετα φύλλα ἐκ τοῦ περιοδικοῦ
μας εἰς τὸ παγγὰρι τῶν ἐνοριῶν.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἡ δραστηριότης τοῦ κ.
Κων)οῦ Τούτουζα, παράγοντος τοῦ παραρτή-
ματος. ὅστις πραγματικῶς μεταβάλλει τὸν Ἀβρα-
μιζὸν οἶκον του εἰς κέντρον διερχομένων τῶν ὁμο-
φρόνων ἀδελφῶν καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς του συμ-
βολῆς συντελεῖ εἰς τὴν ἀνοδὸν τοῦ Παραρτήματος
καὶ τοῦ Ἀγῶνος μας.

Συγχαίρομεν τὸν ἐφημέριον, τοὺς ἐπιτρόπους
τὰς κατηχητρίας καὶ ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐκλεκτοὺς
ἀδελφοὺς τοῦ Παραρτήματος Θηβῶν διὰ τὴν λαμ-
πρὰν καὶ κατὰ πάντα ἀξίαν τῆς Ὁρθοδοξίας λει-
τουργίαν τοῦ Παραρτήματός των.

Μὲ τοιαῦτα παραρτήματα καὶ τοιοῦτους ἀδελ-
φοὺς, ἀσφαλῶς ὁ Ἱερὸς τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγὼν θὰ
νικήσῃ τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ νίκην.

Ἡ ἀνάκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δριμύλλοντας ἢ συνδρο-
μὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα
δριμύτας, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς
συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιτα-
γὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθοὺς τὸν
σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ ; ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχωτάτους:

Πρόεδρον Κυβερνήσεως

Πρόεδρον Βουλῆς Ἑλλήνων

Υπουργὸν Δικαιοσύνης

Υπουργὸν Ἑσωτερικῶν

Υπουργὸν Ὁρησκευμάτων καὶ Ἑθν. Παι-
δείας

Υπουργὸν Οἰκονομικῶν κ. Χρ. Θηβαῖον

Μακαριώτατον πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεον

Ἐφημερίδας «Ἑθνικὸν Κήρυκα», «Καθη-
μερινήν», «Ἀκρόπολιν», «Φωνὴν Ὁρθοδο-
ξίας», Νίκης 33

Ἀθῆναι

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως, διότι ἐνῶ καταγ-
γέλωμεν εἰς Ο.Η.Ε. καὶ εἰς ὀλόκληρον πεπολι-
τισμένον κόσμον καταδίκας αὐθαιρεσίας Ἀγ-
γλων εἰς βάρος ἀδελφῶν Κυπρίων, Δικαιοσύνη
Ἑλλάδος ἐν συμπαιγνίᾳ μετὰ Ἱερᾶς Συνόδου
Ἐκκλησίας καταδικάζει Ἱερεῖς Παλαιοεορτο-
λογιτῶν, διότι ἐμμένωσι Πατροπαράδοτον Ὁρη-
σκεῖαν προκαλοῦσα τούτους, ὅπως ἀρνηθοῦν ἐ-
κεῖνα διὰ τὰ ὅποια ὠρκίσθησαν νὰ διαφυλά-
ξωσι μέχρι τέλους καὶ μεθυσίαν ζωῆς των ἅν
παρασῇ ἡ ἀνάγκη.

Παράδειγμα ἐκ τῶν ἄνω ὑπὸ Πηδαλιούχων τοῦ
Ἑθνικοῦ Σκάφους ἐκβιασμοῦ καταπατήσεως
Ὁρησκευτικῶν Συνειδήσεων ἀσυγχώρητος ἐν
20ῷ αἰῶνι

Ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐσεβάσθησαν ἀλλόφυλλοι
καὶ ἀλλόθρησκοι βάρβαροι ἐπὶ σειρὰν δουλείας
αἰώνων, ἐρχονται στραγγαλίσωσιν ὁμοεθνεῖς
καὶ ὁμόθρησκοι παραβιάζοντες Σύνταγμα, προ-
στατεῖον ἀνεξιθρησκεῖαν καὶ ἀρνούμενοι ἀνα-
γνωρίσωσιν ἐλευθερίαν εἰς συνανθρώπους των.

Ἐξαιτούμεθα ἀπόδοσιν ἐλευθερίας τοῦ Ὁρη-
σκεύεσθαι κατὰ συνειδήσιν.

Ἐντολὴ Διοικ. Συμβουλίου Βερδεκούσης

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δημ. Μηλιώτης

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα
τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς
τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀ-
νάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρο-
μικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνῃται ΜΟΝΟΝ,
πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην
κ. Μεμεοῦριεν Καλοσάκην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ.
Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΜΕΙΣ ΤΙ ΛΕΓΟΜΕΝ ΑΔΕΛΦΟΙ,

«Χριστιανέ μου ὁ Θεὸς σὲ θέλει ὅλον. Ὁ κόσμος πλὴν σὲ θέλει ὅλον» νὰ εἶμαι ὅλος καὶ με τοὺς δυὸ εἶναι ἀδύνατον. «οὐ δύνασαι δυοὶ Κυριοὺς δουλεύειν». Αὐτοὶ εἶναι δύο αὐθένται ἀσυμβίβαστοι, ὅπου δὲν συμφωνοῦσι παντελῶς. Ἐνας ἀνθρακεὺς (καρβουνιότης) ἐξήγησε νὰ συγκατοικήσῃ με ἕνα βαφέαν, ἀλλ' ἐτοῦτος τοῦ εἶπεν· ἀνθρώπε, ἀδύνατον εἶναι νὰ κατοικήσωμεν καὶ οἱ δύο εἰς ἕνα σπῆτι· διατὶ φοβοῖμαι, μήπως καὶ ἐσὺ μαυρίζεις ἐκεῖνα, ὅπου λευκαίνω ἐγώ. «δέδια γάρ, μήπως, ἄτερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς». Τὶ ἀσβόλη, εἰ κονιορτός, εἰ σκόσιος, ὅπου εἶναι ἡ μέριμνα καὶ ἡ φροντίδα τοῦ κόσμου! Πῶς τυφλώνει, πῶς κατασκοιτίζει τὰ μάτια τῆς διανοίας καὶ δὲν τὰ ἀφίνει νὰ βλέπωσι καθαρὰ τὸν Θεόν! Καθὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκατοικοῦσιν ἀνθρακεὺς καὶ βαφέας εἰς ἕνα ἐργαστήριον, ἔτσι εἶναι ἀδύνατον ἡ φροντίδα τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἔννοια τοῦ Θεοῦ νὰ εὐρίσκωνται ὁμοῦ εἰς μίαν ψυχὴν «ἐν θαυρουμένῳ καὶ ἀγωνίᾳ ἔχοντι νῶ. οὔτε ἔννοια τῆς τῶν καλῶν, οὔτε Θεοῦ χάρις ἐγγίνεται» λέγει ὁ μέγας Κυρίλλος.

Αὕτη εἶναι λοιπὸν ἡ πρώτη ἀφορμὴ, διὰ τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν, τὸν κόσμον δηλαδὴ καὶ τὸν Θεόν!

(Ἠλία Μηριάτη. Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς Γ' Κυριακὴ κατὰ Ματθαῖον),

Διὰ τὴν ἁρμοδίαν Ἐπιτροπὴν

Συνεστήθη ἐξ ὁρισμένων Μητροπολιτικῶν Ἐπιτροπῇ ἐπὶ τοῦ Παλαισημερολογητικοῦ. Καλορίζικη! Τί σκέπτεται νὰ κἀν; ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι—μέλη αὐτῆς, ὀφείλουσαν νὰ λάβουν ἐπ' ὀψιν: 1) τὴν παρὰ τοὺς κανόνας εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, 2) τὴν διατήρησιν τοῦ παλαιῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τὰς περισσοτέρας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, 3) τὸν σοβαρὸν κίνδυνον τῶν ἐκτροπῶν ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς ἐκκρεμότητος αὐτῆς, 4) τὴν διάχυτον ἐπιθυμίαν σοβαρῶν παραγόντων, ἐπιζητούντων οὐχὶ στραγαλισμὸν τῶν παλαισημερολογικῶν, ἀλλὰ λύσιν τοῦ παλαισημερολογητικοῦ, 5) τὸ λαϊκὸν κίνημα, ὅπερ ὑπάρχει ὡς φραγμὸς κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν καινοτομιῶν, 6) τὴν κατασπιλώσαν τὸς διώκτας πικρὰν ἐκ τῶν διωγμῶν πείραν τοῦ παρελθόντος.

Ἀφοῦ τὰ σκεφθὼν ὅλα αὐτὰ ἄς λάβουν σοβαρὰς ἀποφάσεις, διότι τὸ παλαισημερολογητικὸν δὲν εἶναι ἀγκαθάνι, ποὺ δύναται μετὰ καρφίτσα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δάκτυλο. Εἶναι συντηρητικὸς ἀνυπόκριτος εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν δρόμον τοῦ ἐκπατισμοῦ καὶ ἐκπροτεσταντισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι σκληρὸν νὰ λακτίζῃ τις.

Ἀφ' ἑξὶς ἐκλεκτοῦ ἀντιπροσώπου

Κατ' αὐτὰς ἀφίχθη ἐξ Ἀμερικῆς ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς καὶ πολυτίμιος συνεργάτης εἰς τὸ περιοδικὸν καὶ ἐν γένει εἰς τὸν ἱερόν Ἀγῶνα κ. Κων/νος Σιδέρης, γνωστὸς διὰ τὸν ζῆλον του καὶ τὴν δραστηριότητά του. Οὗτος μᾶς μετέφερε τὸ ἀγωνιστικὸν μήνυμα τῶν Κοινοτήτων μας Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τοῦ ἀπευθύνομεν τὴν γνησίαν καὶ ἁδολὴν ἀδελφικὴν εὐχὴν ὡς εὖ παρέστη ἐν μέσῳ ἡμῶν.

Ἐποικονίαν καὶ ψυχραϊμίαν

Πολλοὶ ἀγωνιοῦν καὶ ἐρωτοῦν: Τί θὰ γίνῃ μετὰ Λεσπότη; Ὡς πότε θὰ εἴμεθα ἀκέφαλοι; Μήπως κινδυνεύομεν νὰ γίνωμεν πρεσβυτεριανοί; Εἰς τὰς εὐσεβεῖς αὐτὰς ἀγωνίας ἀπαντῶμεν τὰ ἑξῆς, ἐπικυρούμενα καὶ ὑπὸ τῆς ἰσχυρίας. Δὲν περιφρονοῦμεν τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, αὐτὸς ἀγροῦμεθα τὴν ἀνάγκην τῆς παρουσίας τοῦ Ἐπισκόπου· εἴμεθα ἐμπερίστατοι! Δηλαδὴ διερχόμεθα μίαν περιόδον κρίσεως. Τοιούτας περιόδους διηλθεῖ ἡ Ἐκκλησία παλλάκις, ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεοδόρου Στουδίτου, τῶν Ἀρειανικῶν ἐρίδων, καὶ ἄλλων, καθ' ὧς διόκληροι περιοχαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπαρχίαι παρέμενον ἐπ' ἀρκετὸν χωρὶς Ἐπισκόπους, χωρὶς ὅμως ἐκ τούτου νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ Ὁρθόξια. Θὰ λήξῃ ἡ κρίσις, θὰ ἔλθῃ κοίμαιναι Ἐπισκοπὸς διὰ νὰ συνεχίσωμεν μετὰ ζῆλον καὶ αὐταπαρνητικὸν ἱερόν Ἀγῶνα. Ἐως τότε ὅμως ἀπαιτεῖται ἡ ἐποικονία, ψυχραϊμία, συνοχή, πειθαρχία. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν συνίσταται εἰς τὴν ὁπως—ὁπως προβολὴν κληρικῶν φέροντος ἀφρηδίας καὶ περιέργως ἀρχιερατικὴν ῥάβδον καὶ ἐπισκοπικὴν μίτραν. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἀπαιτεῖ κανονικὴν καὶ ἀδιάβλητον ἐγκατάστασιν κανονικῶς καὶ ἀποστολικῶς ἀγαδείχοντος καὶ χειροτονηθέντος Ἐπισκόπου. Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἀργήσῃ.

Ἐκ λῆξεως τοῦ σχολικοῦ ἔτους

Τὸ σχολ. ἔτος ἔληξε! Ἀλλὰ τὴν ἀκριβῶς ἀρχίζουν οἱ μεγάλοι καὶ φοβεροὶ κίνδυνοι τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας. Ποῦ θὰ πᾶνε τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι; Πῶς θὰ περάσουν τὸν καιρὸν τοὺς; Ἰδοὺ σοβαρὰ προβλήματα διὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους γονεῖς. Ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ χυδαιότης μετὰ τὰς γυναικείας, μετὰ μινκὰ μπάνια ὀργιάζουν τὸ καλοκαίρι. Γονεῖς ἐπαγρυπνήσατε διὰ τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν σας.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ οἰκουμενικότης του

Ὡς γνωστὸν ἡ σύγκλησις μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, τόσον ἀναγκαιοτάτης διὰ τὴν εὐθύμειαν πολλῶν προβλημάτων καὶ τὴν ἐνότητά τῆς Ὁρθοδοξίας προσκορεῖ εἰς τὸ τυπικὸν κώλυμα τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ συγκαλέσαντος. Τὴν Σύνοδον δηλαδὴ πρέπει νὰ συγκαλέσῃ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Τοῦτο ὅμως λόγῳ τῶν συνθηκῶν εἶναι ἐμπερίστατον καὶ λόγῳ τῆς παρεχόμενης ἀβουλίας τοῦ προαναθιμένου του καθίσταται ἀνεπὲρρητον καὶ ἀδρανές. Παρ' ὅλον τὸν σιβαισμόν, ποὺ αἰσθανόμεθα περὶ το σκεπτόν τοῦτο τῆς Ὁρθοδοξίας ἱερόν, ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι ἔχει ἐπικινδύνως ἀπωλέσει τὴν οἰκουμενικότητά του, ὥστε νὰ δώσῃ τὸ δινάτωμα εἰς θυματέρας νὰ ἀπαιτοῦν δικαίωματα ἀνήκοντα εἰς αὐτό, ὡς Μητέρα. Τὸ θέμα εἶναι σοβαρὸν καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς καὶ ἀπὸ δρθοδόξου ἀπόψεως. Καὶ θὰ πρέπει νᾶσαι θυσιᾶ νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ ἀπωλεσθέν κύρος του καὶ τὴν διασπαθισθεῖσαν οἰκουμενικότητά του. Πῶς; δι' εὐθαρσείας καὶ γενναίφρονος πολιτικῆς, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν κατάργησιν τῶν ὀθνεῶν θεσμῶν «τῶν Ἀυτοκρατόρων Ἐκκληρχίων» καὶ εἰς τὴν δραστηριωτέραν διαποίμανσιν τῶν δρθοδόξων τῆς Οἰκουμένης. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν οἰκουμενικότητά του εἰς πλατωνισμοὺς ἀλλ' εἰς ἐκκλησιαστικὴν πραγματικότητα.

Ἀπὸ τὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν τῶν Ἑνοριῶν μας

Διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἀγίου Φιλίππου Πειραιῶς τὴν 20ὴν Ἀπριλίου 1957 διένειμε τὸ ποσὸν τῶν 2,260 δραχμῶν εἰς 34 ἀπόρους οἰκονομίας τῆς ἐνορίας μας ἐγγεγραμμένας εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας.